

Phần 10

Một tuần lễ đã trôi qua, Bảo Khanh không gặp được Khánh Hưng. Cũng không biết anh đi đâu, cửa phòng anh lúc nào cũng đóng im ỉm lạnh lùng. Hay là anh vẫn đi làm nhưng không để cô gặp mặt. Khánh Hưng vẫn có thể làm việc mà không cần xuất hiện ở công ty cũng được. Tóm lại, cô không nắm được giờ giấc của anh.

Bảo Khanh rùng mình khi nghĩ đến lúc Khánh Hưng thực sự nghỉ việc. Mấy hôm nay cô không làm được gì, tay chân cứ lỏng ngóng, còn đầu óc thì quay quắt nhớ. Nhớ một cách kinh khủng, nhớ cả gương mặt thản nhiên xa cách của Khánh Hưng. Đạo này cô nhận ra một điều Khánh Hưng không còn tranh cãi với cô sôi nổi như trước, anh chán nản hay đã quá mệt mỏi? Bảo Khanh nghe mình thở dài. Cô nữa, không còn thấy hứng thú với công việc. Khánh Hưng đang ở đâu? Anh đang nghĩ gì? Tại sao mình không hỏi Thăng, biết đâu anh ta có thông tin gì về Khánh Hưng thì sao?

Bảo Khanh ngậm ngừ rồi quyết định nhắc máy.

- Alô.

Đầu dây bên kia, Thăng nhanh nhẩu trả lời:

- Bảo Khanh đây, anh Thăng. Anh có gặp anh Hưng mấy hôm nay không?

- Anh không gặp. - Thăng có vẻ ngạc nhiên. - Em cũng không gặp hẳn à?

- Dạ không.

- Sao không gọi cho hẳn? Khánh Hưng có điện thoại mà.

Bảo Khanh ngớ người ra. Cô muốn gặp Khánh Hưng thôi chứ đâu có muốn gọi điện thoại. Gọi cho anh đâu có chuyện gì để nói. Rõ lần thân, khi không lại tìm Thăng để hỏi.

- Em quên, để em gọi.

Bảo Khanh vừa định gác máy, cô nghe tiếng Thăng:

- Bảo Khanh! Em và Khánh Hưng có chuyện gì vậy?

Bảo Khanh lúng túng:

- Đâu có gì. Anh làm việc tiếp đi.

Trả lời xong, cô đập máy xuống vì sợ Thăng hỏi tiếp. Cũng may là không phải nói chuyện trực tiếp nên cô tránh được những câu hỏi tiếp theo, nhưng lại làm Thăng nghi ngờ. Bảo Khanh bối rối, con người cô không giỏi che đậy, vui buồn gì đều thể hiện ra ngoài. Tại sao cô lại ngốc như thế chứ?

Tại sao cô lại sợ Thăng biết tình cảm thật của mình? Cô hèn nhát và thiếu tự tin khi người khác biết cô yêu Khánh Hưng hay sao? Không phải như vậy. Cô yêu Khánh Hưng bằng tất cả con tim khờ dại của mình, cô chẳng đủ thông minh để giữ lại cho mình dù chỉ một chút. Đến khi niềm tin đổ vỡ thì cô mất hết thăng bằng phải mất một thời gian khá dài mới đứng lên được. Nhưng bây giờ cô đã làm anh giận. Bảo Khanh cố gắng phân tích, Khánh Hưng thật sự muốn rời xa cô hay chỉ dùng cách này để kiểm chứng tình yêu của cô?

Bảo Khanh gục đầu xuống bàn, sao đầu óc cô rối tung như mớ bòng bong thế này, cô chẳng nghĩ được chuyện gì ra hồn hết. Gương mặt của Thu Tâm hiện ra rất rõ, Vĩnh đã nói với cô, Thu Tâm là người yêu của Khánh Hưng, và đang rất hận anh vì Khánh Hưng đã bỏ rơi Thu Tâm để chạy theo cô. Bảo Khanh không tin, vì anh đâu có chạy theo cô. Thậm chí, cô còn là người tỏ tình trước kia mà.

Hôm đó, lúc cô buông lời ghen hờn với Thu Tâm, anh không hề đíng chính mà gật đầu ngay chấp nhận những gì cô nói, không một lời phản bác hay giấu giếm. Cô không nhìn thấy sự thù hận nào của Thu Tâm đối với Khánh Hưng như Vĩnh đã nói. Tại sao cô không tin Khánh Hưng, cô chỉ nghĩ một chiều theo những gì xảy ra trước mắt. Nếu thật sự Thu Tâm và anh như hai người bạn bình thường thì cô trở thành kẻ hồ đồ mất rồi... Trời ơi! Bảo Khanh ngẩng đầu lên, sao bây giờ cô mới thấy xấu hổ.

Ai có thể giải đáp những thắc mắc của cô ngoài Thu Tâm ra, nhưng cô làm gì có địa chỉ hoặc số điện thoại để liên lạc. Không khéo, cô sẽ mất Khánh Hưng vì những điều vô lý của mình. Bảo Khanh chống tay lên cầm khở sở. Phải rồi, có thể Thăng biết được thì sao. Cô nhớ không lầm thì Thăng và Khánh Hưng đều làm lâu như nhau. Bảo Khanh lại bốc điện thoại:

- Alô.

- Bảo Khanh đây, anh Thăng. Em muốn hỏi anh một việc không liên quan đến công ty của mình có được không?

- Liên quan đến Khánh Hưng à?

Thăng hỏi cô và bật cười. Nhưng Bảo Khanh không để tâm đến câu nói đùa của Thăng. Cô đang rất sốt ruột:

- Tại em thấy hai người hay nói chuyện với nhau nên em định hỏi anh một việc.

- Việc gì thế, nếu biết anh nói cho.

Thăng tỏ ra dễ dãi nên Bảo Khanh không ngần ngại:

- Anh Hưng có cô bạn gái tên là Thu Tâm, có khi nào anh nghe anh Hưng nhắc đến người này không?

Hỏi xong, cô hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Thăng. Chỉ cần anh nói biết, cô sẽ có cơ hội giải tỏa được biết bao nhiêu uẩn khúc trong lòng.

- À. Có phải Thu Tâm làm hướng dẫn viên du lịch không?

Đợi tiếng “À” của Thăng mà Bảo Khanh tưởng như mình phải nín thở. Cô mừng rỡ:

- Vậy là anh có nghe nhắc đến tên chị ấy?

- Nhưng có phải là Thu Tâm em muốn tìm không?

Thăng thận trọng, nhưng Bảo Khanh có thể chắc được tám mươi phần trăm rồi:

- Theo em thì chắc là chị ấy rồi chứ còn có Thu Tâm nào nữa.

- Mà em hỏi để làm gì vậy?

- Em muốn nói chuyện với Thu Tâm, anh có số điện thoại không cho em xin.

- Hình như là có đó.

Giọng nói của Thăng bỗng trở nên ồm ồm.

- Có hay là không, anh Thăng? - Bảo Khanh gấp gáp.

- Đâu có cho không như vậy được, phải có qua có lại chứ.

“Có qua có lại”. Bảo Khanh ngớ ra, nhưng rồi cô hiểu:

- Cũng được, anh Thăng muốn trao đổi cái gì? Một châu ăn sáng nhé?

- Không! Anh cho em số điện thoại của Thu Tâm, coi như anh trả lời câu hỏi của em thì em cũng phải trả lời lại câu hỏi của anh.

Anh chàng lém thật, Bảo Khanh nhủ thầm nhưng rồi cô không còn cách nào khác:

- Được. Anh hỏi đi!

- Em có cảm tình đặc biệt với Khánh Hưng, phải không?

Biết ngay là Thăng thắc mắc vấn đề này. Cô dừng lại một chút. Nếu Thăng biết thì cũng không việc gì phải sợ. Bảo Khanh như nắm chặt chiếc điện thoại:

- Vâng. Anh Thăng nghĩ đúng rồi, em yêu Khánh Hưng.

Nói xong câu này, Bảo Khanh có cảm giác mặt mình đỏ bừng lên nhưng cô không thể tiếp tục lừa dối lòng mình nữa.

- Ghi nè!

Tiếng cười của Thăng làm cô bừng tỉnh luồng cuống lấy cây viết.

- Cảm ơn anh.

Bảo Khanh đã có số điện thoại của Thu Tâm, nhưng sao cô lại thấy hồi hộp. Làm vậy có quá đường đột và bất lịch sự hay không? Không sao đâu. Bảo Khanh tự trấn an, chỉ là hỏi thăm thôi mà.

Khánh Vy nhảy từng hai bậc cầu thang một lần, vừa đi cho nhanh mà cũng vừa tập thể dục luôn thể. Lên đến nơi, cô đứng lại thở hỏn hên. Khánh Vy vỗ vỗ vào ngực:

- Mệt chết luôn.

Trước mặt cô, phía cuối sân, Khánh Hưng đang đứng yên một mình, hai tay tỳ lên ban công. Biết ngay mà, cô nhủ thầm rồi rón rén lại gần.

- Hù!

Khánh Vy bất thần đập mạnh vào vai Khánh Hưng và hét thật to nhưng anh vẫn đứng yên bình thường không hề hết hồn cả. Thấy vậy, Khánh Vy hờn dỗi.

- Sao em hù lớn như vậy mà anh không giật mình?

Khánh Hưng đáp mà không quay ra sau:

- Cái trò cũ rích của em, anh còn lạ gì mà em cứ làm hoài.

- Sao thế? Sao tự nhiên bực bội với em vậy? Không giật mình thì thôi.

Cô lấy một ngón tay quấn vòng vòng lọn tóc của mình, hết nhìn xuống đường rồi nhìn lên nóc nhà đối diện. Đứng chưa được năm phút, cô đã xoay qua Khánh Hưng:

- Em thấy đứng đây có gì vui đâu. Sao anh đứng lâu được vậy?

- Anh thích. - Khánh Hưng đáp gọn lỏn.

- Hay là anh có chuyện gì buồn phiền?

- Cho anh yên tĩnh một chút được không Vy?

Khánh Vy quay hẳn người lại dựa lưng vào ban công:

- Em chỉ đứng đây thôi, có làm gì đâu.

- Nhưng em lại nhải hoài, làm sao anh suy nghĩ được.

Khánh Vy dẫu môi:

- Người ta nói chuyện mà anh nói lại nhải. Anh suy nghĩ chuyện gì nào, nói em nghe. Biết đâu em tư vấn được cho anh thì sao?

Khánh Hưng khẽ liếc vào mặt Khánh Vy rồi làm thinh, anh quay sang hướng khác. Khánh Vy lập tức đi vòng qua bên kia:

- Em cũng lớn rồi chứ bộ, sao anh khi dễ người ta quá vậy?

Khánh Hưng đưa tay bóp mũi em gái:

- Anh không có khi dễ, được chưa? Đi xuống học bài giùm anh đi.

- Em không đi, em muốn biết lý do.

- Không có lý do gì hết. Đi xuống đi!

- Em không xuống. Em muốn ở đây.

Khánh Vy lì lợm đứng yên tại chỗ. Khánh Hưng hơi ngạc nhiên. Bình thường cô đâu có như vậy. Nhưng rồi anh chợt hiểu:

- Em muốn xin cái gì, nói đi!

Khánh Vy bữu môi dài giọng:

- Hôm nay, em không muốn xin gì hết. Xi! Làm như gặp anh, em chỉ biết có xin xỏ không bằng.

Khánh Vy chưa nói hết đã nhận một cái cốc lên đầu.

- Ui da! Anh không biết đau hả? - Cô vừa xoa lên đầu, vừa nhăn nhó.

- Em rắc rồi thật đấy.

Khánh Hưng bỏ đi.

- Anh định đi đâu vậy?

Khánh Hưng nói xong dợm bước đi thì Khánh Vy đã la lên. Anh chẳng thềm nhìn lại:

- Đi xuống chứ còn đi đâu. Ở đây ồn ào quá, ai mà chịu nổi.

- Em nói nghe nè, có chuyện này hay lắm.

- Hay thì em nghe một mình đi.

- Anh Hưng!

- Anh xuống đây.

Khánh Hưng đi thẳng đến cầu thang. Với anh, chẳng có chuyện gì hấp dẫn nữa.

- Chuyện của chị Bảo Khanh, có muốn nghe không?

Câu nói của Khánh Vy quả là có tác dụng ghê gớm, làm cho anh đứng lại ngay. Bảo Khanh về nước đã lâu, anh cũng không hề nhắc. Tại sao Khánh Vy lại biết. Trừ khi...

Thấy Khánh Hưng đã chùn bước, cô đắc chí:

- Ha ha... Thấy chưa, em nói là chuyện hay mà.

Đang cười hả hê, cô vội vàng bịt miệng khi thấy gương mặt đăm đăm khó chịu của Khánh Hưng:

- Không cho cười thì thôi, làm gì ghê dữ vậy?

Khánh Hưng lập tức quay trở lại chỗ cũ:

- Em vừa nói gì có Bảo Khanh trong đó vậy? Em gặp cô ấy hồi nào?

Khánh Vy được thể làm già:

- Sao anh bảo không thèm nghe. Anh nói em ồn ào mà bây giờ lại hỏi?
- Bây giờ chịu nói hay là không?

Khánh Hưng nơi quạu lên. Khánh Vy liền bỏ chạy ra xa.

- Anh nói chuyện nhỏ nhẹ với em được không? Anh la em là em không nói đâu.

Không ngờ anh lại bị một con bé con bắt nạt. Khánh Hưng khó chịu lắm, nhưng phải xuống giọng, kéo Khánh Vy chạy mất. Anh nhớ Bảo Khanh muốn điên lên được, nên những thông tin của Khánh Vy rất quý giá đối với anh.

- Thôi được rồi, em biết gì, nói anh nghe thử coi.

Khánh Vy cười lém lỉnh:

- Nhưng anh phải thưởng cho em cơ.
- Được rồi.

Khánh Vy gật gù rồi làm vẻ quan trọng:

- Hôm qua, chị Bảo Khanh đến nhà mình. Tối hôm qua, lúc đó không có anh ở nhà, chỉ nói chuyện với em rất là lâu. Chỉ cũng có gặp mẹ nữa. Em thấy chỉ đẹp hơn hồi xưa rất nhiều, nhưng sao gương mặt hơi buồn. Hình như hai người giận nhau hả?

Nghe đến đây, Khánh Hưng khẽ cười, anh đưa tay bẹo má Khánh Vy và đi thẳng xuống cầu thang.

- Cám ơn cưng nha.

Khánh Vy vội chạy theo:

- Anh đi đâu vậy?
- Đến nhà Bảo Khanh.
- Nhưng em chưa kể hết mà. Chị ấy dặn đừng nói cho anh nghe đó.

Tiếng của cô rớt lại phía sau vang xuống cầu thang, nhưng muộn rồi, Khánh Hưng đã đi mất.

Khánh Vy làu bàu:

- Biết ngay mà. Em đi guốc trong bụng của hai người. Làm bộ hoài hà.

Khánh Hưng không thể chậm trễ thêm một giây phút nào nữa cả, anh nhớ cô đến quay quắt lòng. Vừa mới nghe Bảo Khanh đến nhà thôi là anh đã thấy lòng dạ xốn xang, anh không thể ngoảnh mặt làm ngơ được nữa. Muốn vứt bỏ tất cả nhưng không dễ chút nào. Lần này anh sẽ không để vượt mắt cô nữa. Anh sẽ giữ chặt cô vào lòng và mãi mãi không bao giờ rời xa nhau.

Đã đến nhà Bảo Khanh, Khánh Hưng nhấn chuông ngay mà không phải suy nghĩ, trong anh đang tuôn lẫn bao nhiêu thứ cảm giác. Ngôi nhà lần đầu tiên anh đến với nhiều nỗi trăn trở suy tư bây giờ lại trở nên vô cùng quen thuộc. Khánh Hưng đã đến, thậm chí cả lúc không có Bảo Khanh ở đây.

Mở cửa cho Khánh Hưng là chị giúp việc. Thấy anh, chị cười vô tư.

- Ông bà chủ đi vắng hết rồi cậu Hưng. Cảm phiền hôm khác cậu đến nha.

- Tôi tìm con gái của ông bà chủ. Có cô ấy ở nhà chứ?

- Cô Bảo Khanh đó hả? Có, có. Mời cậu ngồi.

Chị giúp việc niềm nở nhưng đôi mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên.

- Để tôi lên cho cốc hay.

Khánh Hưng bước vào khoảng sân yên tĩnh, khi cánh cổng sắt sau lưng anh nhẹ đóng lại, cũng là lúc anh nghe tiếng đàn piano thánh thót dịu dàng cất lên. Khánh Hưng như thấy được bàn tay mềm mại của Bảo Khanh đang lướt đi trên phím đàn ấy. Âm nhạc đã cho anh sự nổi tiếng của một thời sinh viên, tình yêu và đau khổ cũng bắt đầu từ đó.

- Cô Bảo Khanh đang đàn trên lầu. Cậu Hưng đợi một chút.

Chị giúp việc nói vui vẻ khi cùng Khánh Hưng đi vào nhà. Anh mỉm cười:

- Cứ để cô ấy đàn, chị đừng gọi.

Chị giúp việc lưỡng lự:

- Vậy cậu...

Khánh Hưng gật đầu:

- Tôi sẽ đợi. Chị cứ làm việc đi.

- Dạ. Cậu Hưng cứ tự nhiên.

*Người hỡi, nhớ anh biết bao đêm rồi.
Tiếng mưa vẫn rơi từng đêm,
Dường như mưa cũng nhớ thương đến ai vô cùng
Nhiều lúc ngỡ như đã quên nhau rồi
Thế nhưng giấc mơ ngày xưa vẫn còn đâu đó
Lặng trong tiếng mưa từng đêm
Yêu anh và yêu anh mãi mãi nay đã xa cuối trời
Tìm em càng thêm thao thức mỗi khi thấy mưa lại rơi
Mong cho thời gian qua nhanh sớm mai thấy anh quay về
Ta xây lại bao thương nhớ mãi mãi sẽ không lìa xa...*

Khánh Hưng lặng người bàng hoàng vì những gì anh vừa nghe. Có chút gì như xót xa nức nở trong lời bài hát đó. Có phải là tâm sự của Bảo Khanh, là nỗi niềm của cô mà anh không nhìn thấy.

Buổi tối hôm nào trời bất chợt đổ cơn mưa, hai đứa đứng nép bên hiên, cô đã cắn anh một cái thật đau chỉ vì muốn anh mãi mãi chỉ nhớ đến cô mà thôi. Tất cả vẫn còn nguyên vẹn trong lòng Khánh Hưng cho đến tận bây giờ.

Tiếng đàn bỗng nhiên rời rạc rồi im bật lại nửa chừng. Khánh Hưng vụt chạy lên lầu. Trước mặt anh, Bảo Khanh đang gục mặt xuống cây đàn piano, đôi vai cô run lên từng hồi theo tiếng nấc nghẹn ngào. Anh đứng yên bất động, trái tim như tan chảy.

Bảo Khanh ngẩng mặt lên, cô hốt hoảng khi thấy Khánh Hưng. Theo phản xạ, cô đứng vụt dậy nhưng chưa kịp đi bước nào thì Khánh Hưng đã đến.

- Em nghĩ gì mà lựa bài hát này hả?

Cúi gằm mặt, Bảo Khanh thật xấu hổ, nỗi lòng của cô chẳng khác nào đã phơi bày trước mắt Khánh Hưng. Cô không còn đường chối cãi. Khánh Hưng nâng nhẹ gương mặt đầm nước mắt người anh yêu trong tay và cúi xuống nhìn sâu đến tận đáy mắt.

- Nói cho anh nghe đi. Tại sao? Tại sao em lại hát bài này?

Bảo Khanh chỉ khẽ lắc đầu, cử chỉ thật yếu đuối. Khánh Hưng không chịu nổi trước vẻ ngốc nghếch của cô, anh vụt ôm siết lấy thân người Bảo Khanh thật chặt.

- Bảo Khanh! Anh yêu em.

Những giọt nước mắt của cô lại thi nhau rơi xuống. Bảo Khanh nhắm mắt, tay cô như bầu chặt lấy hông Khánh Hưng, cô đã mong chờ giây phút này, mong chờ được nghe lại giọng nói âu yếm của anh biết dường nào. Khánh Hưng... trái tim cô tha thiết gọi tên anh.

- Em có yêu anh không?

Khánh Hưng nghiêng mặt qua sát vào tai Bảo Khanh, anh hỏi lại chính cái câu mà cô đã từng lo lắng và hỏi anh bao nhiêu lần trước đây. Bảo Khanh ngoan ngoãn gật nhẹ. Khánh Hưng mỉm cười, lập tức đỡ gương mặt Bảo Khanh rời khỏi vai của anh, đôi mắt anh nhìn như hút lấy gương mặt trái xoan mịn màng của cô và thật nhanh, Khánh Hưng cúi ào xuống. Bờ môi búng bình hôm nay đã chịu nghe lời anh. Bờ môi thơm ngọt ngào đã cho anh biết bao say đắm và làm điên đảo tâm hồn anh một thời gian dài. Nụ hôn tiếp nụ hôn tưởng chừng như không thể nào dứt ra được. Sự nhớ nhung, nỗi mong chờ, những cơn hờn giận của năm năm qua như được gom hết vào cả nụ hôn này.

Khánh Hưng bỏ cô ra khi cả hai gần muốn nghẹt thở nhưng ánh mắt thì không thể nào dứt ra được. Tại sao đến bây giờ cô mới nhìn thấy tình yêu của anh. Bảo Khanh chớp nhẹ, giọt nước mắt của cô còn long lanh trên mi chực rơi xuống. Khánh Hưng cuống quýt lau vội nước mắt cho cô.

- Những lúc không có anh, em khóc nhiều như thế sao?

- Em...

Anh nghiêm giọng trách hờn:

- Tại sao không chịu tin anh? Tại sao vậy em? Anh không nghĩ rằng em có thể mạnh mẽ và tỏ ra quá cứng rắn với anh như vậy được. Trong khi chúng ta đã từng có lúc thật sự hiểu nhau kia mà. Anh không thể tin là em đã bỏ anh đi mà không một lời nhắn gửi lại.

- Anh... em xin lỗi.

Khánh Hưng ôm choàng qua vai Bảo Khanh, chính anh cũng xúc động:

- Thôi, nín đi, đừng có khóc nữa. Em khóc thế này, anh không chịu nổi đâu.

Bảo Khanh gác đầu lên vai anh. Cô ôm ghì lấy Khánh Hưng mà không thôi thôn thức. Những tưởng tình yêu đã vỡ tan từ lâu, những tưởng không bao giờ gặp lại nữa, nhưng nó vẫn tồn tại, lòng yêu của cô dành cho anh còn mãnh liệt hơn xưa gấp bội lần. Khánh Hưng, em yêu anh, mãi mãi yêu anh.

Khánh Hưng siết nhẹ lấy eo của Bảo Khanh, anh gấp gấp cúi xuống, môi anh lướt nhẹ trên môi cô nhưng cuối cùng dừng lại ở đôi mắt. Đôi mắt đẹp đã vì anh mà rơi lệ. Đôi môi hồng chúm chím lại từ từ hé mở, Khánh Hưng không thể kìm lòng, áp môi mình vào, anh nghe có cả vị mặn. Thật lâu, Khánh Hưng mới dừng lại, anh khẽ cười:

- Định khóc hoài không nín hay sao? Anh sắp hết hơi rồi nha.

Cô bẽn lẽn đỏ mặt vội trốn vào vòng ngực ấm áp của anh, cô như tìm được chính mình.

- Anh đến đây từ bao giờ?

- Từ lúc em bắt đầu dạo nhạc, anh đã bảo chị ấy đừng gọi.

Bảo Khanh đứng yên nghe lòng bồi rối. Cô chỉ định giải tỏa nỗi buồn một mình, không ngờ thông điệp đó đã đến tai Khánh Hưng. Khánh Hưng bóp nhẹ bàn tay cô đang để trên ngực mình.

- Nhịp tim của anh ổn định chưa bé?

Cô thẹn thùng lắc nhẹ.

- Em không biết.

Khánh Hưng khẽ cười cúi xuống tìm ánh mắt của cô.

- Nói cho anh nghe là em yêu anh đi.

Bảo Khanh chớp nhẹ đôi mi cong vút, cô nhìn anh mà chỉ sợ mình nằm mơ. Khánh Hưng giục:

- Em nói đi, anh muốn nghe đến ngàn lần câu nói đó của em. Nhớ lúc xưa lần đầu tiên em thốt ra câu này, anh có hơi bất ngờ nhưng lại rất hạnh phúc. Anh ước gì có thể ở mãi bên cạnh em, được nghe những câu nói ngọt ngào đó. Anh sẽ không bao giờ thấy mệt mỏi nếu như có em.

Bảo Khanh tin rằng những gì mình nghe là thật, là rất thật. Khánh Hưng không thể lừa dối cô và đùa giỡn với tình yêu chân thành mà cô đã dâng tặng cho anh. Tuổi trẻ bồng bột đã qua và cô cũng đã chín chắn để nhận biết điều đó.

Bảo Khanh nói thật nhẹ:

- Khánh Hưng, em yêu anh.

- Nói lại một lần nữa đi.

- Em rất yêu anh.

Khánh Hưng mỉm cười, anh lại siết lấy cô.

- Anh cũng vậy, em yêu!

- Chúng ta không bao giờ xa nhau nữa ha anh?

- Ừ, sẽ không bao giờ nữa.

- Anh còn giận em không?

- Còn, anh rất giận em.

Bảo Khanh vùng người ra nhưng không thoát được. Anh bật cười:

- Nhưng càng giận lại càng thấy yêu nhiều hơn.

Cô ngược mắt lên như biết lỗi:

- Em hối hận lắm rồi.

Anh vuốt ve gương mặt cô:

- Khó khăn lắm em mới vượt qua được thời gian đó, phải không?

- Anh cũng vậy mà.

- Ừ! Khánh Hưng gật đầu. - Cả hai chúng ta đều giống nhau.

- Hôm qua em đến nhà anh. - Bảo Khanh ngập ngừng thú nhận.

- Anh biết rồi.

- Em dặn Khánh Vy đừng nói với anh vì em sợ.

- Sợ à?

Cô khẽ gật:

- Em sợ anh sẽ cười em. Em sợ bị quê lắm.

Cô gác cằm lên vai Khánh Hưng, thì thầm. Anh phì cười và kéo cô ra:

- Bây giờ còn quê không?

Bảo Khanh như nín chặt lấy Khánh Hưng sợ anh nhìn thấy.

- Dạ còn, vẫn còn.

- Cho anh xem gương mặt khi bị quê của em ra làm sao?

Lắc đầu, Bảo Khanh cười khúc khích:

- Không được đâu, em không cho anh xem đâu.

Khánh Hưng nghiêng mặt qua cô nhìn xuống:

- Em làm anh nhớ đến lúc xưa quá. Anh yêu em nhiều vô kể mà tiếc là người ta không hề tin.

Bảo Khanh cười bẽn lễn:

Khánh Hưng vui mắt vào mái tóc thơm thơm có mùi hương dịu dịu đang tỏa nhẹ, anh thấy thật dễ chịu.

- Tóc của em thơm quá.

Bảo Khanh ngóc đầu ra nhìn lên, cô không giấu đôi mắt long lanh hạnh phúc vì câu nói tình tứ của Khánh Hưng. Cô nũng nịu:

- Em sẽ bắt cóc anh luôn. Suốt đời này anh chỉ được yêu duy nhất một mình em. Như vậy có ích kỷ không anh?

Khánh Hưng khẽ cười. Bảo Khanh không biết rằng cô đã buộc chặt anh bởi những câu nói dịu dàng như thế này. Cụng đầu vào trán Bảo Khanh, môi anh đang rất gần với bờ môi xinh xắn mọng ươn, chỉ nghiêng nhẹ là anh đã có một cái hôn thật ngọt ngào. Ngón tay của Bảo Khanh bỗng xen vào giữa chặn ý định của Khánh Hưng lại.

- Khoan đã.

- Sao vậy?

- Anh sẽ không đòi nghỉ việc nữa chứ?

Đôi mắt chờ đợi của Bảo Khanh khiến cho anh không giấu được nụ cười:

- Anh đã nói rồi không thay đổi mà.

Bảo Khanh lập tức cong môi giận dữ:

- Anh nói yêu em mà như vậy đó hả? Em không chịu đâu.

Khánh Hưng cười lớn hơn:

- Vậy em muốn thế nào?

- Em không biết. Em không đồng ý cho anh đi đâu hết.

- Cái đơn của anh đâu? Đưa cho ba chưa?

- Em đã xé đi rồi. Xé làm trăm ngàn mảnh rồi.

Mặt cô phụng phịu. Anh đưa tay nhéo mũi người yêu:

- Em dám làm thế hả?

Kéo tay Khánh Hưng xuống, giọng cô thật cứng rắn:

- Sao lại không? Anh làm cái khác em cũng xé, xé cho tan tành luôn.

Khánh Hưng cúi xuống gương mặt bừng bình của Bảo Khanh, anh kéo nhẹ cô vào lòng:

- Ai dạy em làm như thế hả bé?

- Không ai hết. Bỏ em ra, em giận anh rồi.

Chiếc đầm trắng dài quá gối, gương mặt không trang điểm làm Bảo Khanh đẹp giản dị như một cô sinh viên, mái tóc bồng bênh ngang lưng, tất cả mọi thứ ở cô đều có một sức hút đặc biệt đối với Khánh Hưng, anh sẽ là của cô và Bảo Khanh là của anh nhưng đến bao giờ. Anh thấy yêu biết mấy gương mặt rạng rỡ này.

- Anh sẽ rút lại cái đơn đó nhưng với một điều kiện. - Khánh Hưng thì thầm.

- Điều kiện gì? - Cô thấy mình lo lắng.

- Bằng lòng làm vợ anh nhé?

Bảo Khanh đứng im nghe đôi má đang ửng hồng lên. Có phải Khánh Hưng vừa ngỏ lời cầu hôn với cô? Hình như cô đang bay trong bầu trời hạnh phúc thì phải.

- Trả lời anh đi?

Giấu gương mặt thẹn thùng của mình vào vai Khánh Hưng để trốn, cô thấy mình thật vô lý.

- Hay là em không thích?

Khánh Hưng bật cười vuốt nhẹ bờ lưng Bảo Khanh. Cô nhất định không chịu xích ra.

- Em ghét anh quá đi, lúc nào cũng tìm cách uy hiếp người ta.

- Làm gì có.

Khánh Hưng nói xong, anh gỡ hai tay Bảo Khanh và cúi xuống tìm cho được đôi mắt của cô.

- Anh muốn tổ chức đám cưới ngay lập tức có biết không? Anh không muốn chờ đợi thêm chút nào nữa hết. Em trả lời cho anh biết đi, có muốn làm vợ anh hay không?

- Anh hỏi kỳ quá.

Bảo Khanh mắc cỡ chết được. Cô nép vào người Khánh Hưng không cho anh nhìn nữa. Khánh Hưng vòng tay qua người cô, sung sướng:

- Cảm ơn em.

Đôi mắt cô khép lại khi Khánh Hưng cúi xuống. Bờ môi cô khẽ rung lên khi chạm phải môi anh. Đôi tay cô tìm cách choàng qua cổ Khánh Hưng rồi bám chặt lấy. Khánh Hưng bỗng dừng lại, đôi mắt thật lém:

- Em dễ thương vô cùng.

Bảo Khanh chưa kịp nói đã bị Khánh Hưng chặn lại và cô thấy mình thật ngốc khi ở trong tay Khánh Hưng, anh như hiểu rõ đến tận góc ngách tâm hồn cô.

Khánh Hưng rời môi cô khi Bảo Khanh thở dồn dập, cô lại bắt gặp một nụ cười đầy ẩn ý. Tay anh vuốt nhẹ trên má Bảo Khanh.

- Hết mệt chưa?

Thật nhanh, Bảo Khanh lấy tay Khánh Hưng cắn cho anh một cái thật đau.

- Á!

Anh chỉ la nhưng vẫn để yên. Cô nhoẻn cười nghịch ngợm:

- Ai biểu anh chọc gheo em.

Câu nói của Bảo Khanh khiến Khánh Hưng nhớ đến Ái Linh, cô mới thật là chọc gheo anh.

- Cô bạn Ái Linh của em vẫn khỏe chứ?

Bảo Khanh ngạc nhiên:

- Làm sao anh biết được, sao anh biết Ái Linh là bạn em?

Khánh Hưng cười bí mật:

- Mà có đúng vậy không?

Đôi mắt cô đầy dấu hỏi. Ái Linh đã để lộ tung tích của mình, không có gì qua mắt được anh. Khánh Hưng hay thật.

- Ái Linh có chọc gheo anh không?

- Làm sao không, em chắc rành cô ấy hơn anh.

Cô thì quá biết tính Ái Linh nhưng chi tiết thế nào thì Bảo Khanh mù tịt:

- Nó làm gì anh?

Khánh Hưng cười khẽ:

- Cô ấy không kể với em sao?

Bảo Khanh ngớ người nhưng rồi cô nhớ những lời Ái Linh nhắn với cô.

- Nó nhờ em nói với anh, nó rất thích anh.

Vừa nghe câu này, Khánh Hưng bật cười chẳng chút ngạc nhiên.

- Cô ấy nói thẳng với em như vậy hả?

Bảo Khanh ngây thơ gật:

- Nó bắt em phải nói nguyên văn cho anh nghe. Em không hiểu Ái Linh tại sao lại nói như vậy. Nó có thật sự thích anh không?

Cười phá lên vì thích thú, anh nhéo lên mũi Bảo Khanh, âu yếm:

- Cô ấy phán một câu ác như vậy mà em không hiểu à? Em và cô ấy rất thân với nhau, chẳng lẽ Ái Linh thích anh mà đi nói cho em nghe. Bạn của em cố

tình phá anh, ngay từ đầu anh đã thấy hơi lạ. Đến khi phát hiện Ái Linh là bạn của em thì lúc đó anh mới hiểu những hành động này xuất phát là do đâu.

Bảo Khanh mỉm cười:

- Anh vẫn nhớ em có một cô bạn sao?
- Những gì em nói anh đều nhớ hết.

Ánh mắt của cô và anh lại chạm nhau. Bảo Khanh choàng tay mình lên cổ Khánh Hưng, cô từ từ kiễng chân lên.

- Á...

Tiếng hét to hét cỡ làm cả hai giật mình. Ái Linh vừa lên khỏi cầu thang vội lấy tay che mắt lại:

- Xin lỗi, mình không nhìn thấy gì hết nhé.

Nói xong, cô bỏ chạy xuống cầu thang trở lại.

- Ái Linh!

Bảo Khanh gọi theo nhưng Ái Linh vẫn không đứng lại. Không thấy gì mà lại xin lỗi. Thôi chết, nhỏ đã thấy cô hôn Khánh Hưng. Bảo Khanh đỏ bừng mặt nhìn anh cầu cứu. Khánh Hưng cười:

- Em xuống với bạn đi.
- Anh đợi em nha.
- Ờ.

Bảo Khanh đuổi theo:

- Ái Linh! Linh...

Ái Linh đứng dưới phòng khách ôm ngực thở hổn hển, mắt nhìn dáo dác lên cầu thang.

- Anh Hưng đâu?
- Ảnh trên lầu. Làm gì bỏ chạy vậy?

Ái Linh trề môi:

- Chẳng lẽ đứng đó xem đóng phim à?

- Quỷ sứ!

Bảo Khanh phát ngay vào vai Ái Linh một cái. Cô rúc rích cười:

- Lên lầu chơi đi. Anh Hưng...

Vừa nghe đến tên Khánh Hưng, Ái Linh xua tay lia lịa:

- Thôi, thôi, mở cửa cho mình về mau, không gặp anh Hưng được.

- Sao vậy?

- Anh Hưng mà gặp cái mặt mình đó hả... Thôi, Khanh không biết đâu.

Bảo Khanh cười thông cảm:

- Anh Hưng biết chúng ta là bạn bè rồi. Linh đừng lo.

Ái Linh trố mắt:

- Khanh nói với anh hả?

- Không, anh biết trước khi Khanh nói. Anh Hưng hỏi thăm Linh trước.

- Anh nói sao?

- Thì nói Linh khỏe không thôi hà.

Ái Linh rụt cổ le lưỡi:

- Anh Hưng ghê gớm thật. Hai người hòa nhau rồi hả? Bao giờ?

- Mới lúc này thôi.

- Hạnh phúc quá nhỉ. Thôi, mình về.

- Sao gấp vậy?

- Thôi, anh Hưng mà trở lại thì giá của mình tụt hạng ngay.

Bảo Khanh chỉ còn biết cười trước cô bạn lém lỉnh này:

- Cho mình gọi lời thăm anh Hưng nha.

- OK. Hôm nào đi uống nước chung đi.

Ái Linh lắc đầu nguây nguây từ chối:

- Để xem tình hình thế nào cái đã, đây không hứa đâu.

Bảo Khanh trêu:

- Vậy mà dám nói thích anh Hưng.
- Thích cái đầu Linh nè! Thấy Khanh là mình sợ chết khiếp rồi.

Ái Linh quay đầu xe ra cổng.

- Có ba đầu sáu tay, Linh cũng không dám đụng đến anh Hưng của nhỏ.

Khánh Hưng suy đoán không sai tí nào. Cô đi cạnh Ái Linh với tâm trạng rất thoải mái:

- Linh nè! Anh Hưng vừa cầu hôn với mình đó!

Ái Linh đứng lại:

- Vậy hả. Chúc mừng nhỏ. Xì! Hết khóc chưa vậy? Mai một nhỏ nói anh Hưng trả công cho mình nha. Biết vậy, lúc trước, người ta không thêm đồ giữm đâu. Thật là hao hơi tổn sức.

Bảo Khanh phì cười:

- Chuyện cũ nhắc hoài à?
- Sao lại không. Thôi, về nha. Lên lầu với chàng đi.
- Chưa về mà.
- Còn đợi cái gì nữa. Xì!

Ái Linh xia tay vào trán Bảo Khanh tặng kèm theo cái liếc xéo. Bảo Khanh vẫy tay cho đến khi Ái Linh chạy xe đi, cô mới trở vào. Bảo Khanh lên cầu thang bằng những bước chân thật rộn rã. Tình yêu và hạnh phúc đang chờ cô ở phía trước.

Bảo Khanh gõ nhẹ cửa phòng Khánh Hưng rồi không đợi anh trả lời, cô đẩy vào luôn.

- Anh à?

Khánh Hưng nhìn lên. Mãi làm việc, đã trưa mà anh không hay.

- Em đó hả?

- Anh xong chưa? Em đói rồi nè.

- Đợi anh một lát. Hay em muốn ăn trước?

Bảo Khanh bước lại bàn khoanh tay nhìn anh:

- Em không ăn trước đâu. Em đợi anh cơ.

Khánh Hưng khẽ nhìn cô:

- Sao hôm nay ngoan vậy ta?

Cô chun mũi:

- Em lúc nào mà chẳng ngoan.

Khánh Hưng nhìn Bảo Khanh, cô mỉm cười rồi tự động xếp đồ của anh lại.

- Lát nữa làm tiếp nhen. Bây giờ đi ăn với em. Sắp hết giờ nghỉ trưa luôn rồi.

Khánh Hưng vờ cau mặt:

- Đã không làm phụ, còn qua hỏi thúc anh nữa. Em như vậy, làm sao mai mốt dạy con gái.

Bảo Khanh trố mắt:

- Con gái nào cơ?

- Thì con gái của chúng ta chứ em tưởng con gái nào?

Cô đỏ mặt.

- Anh kỳ quá nha. Em không chơi với anh nữa đâu.

Quê quá, Bảo Khanh định bỏ đi nhưng Khánh Hưng đã chồm người tới nắm tay cô giữ lại.

- Đứng lại với anh, giận hả?

- Ai thèm giận anh cho mệt thêm. Xí!

Sau tiếng “xí” của cô là một tiếng nguyền dài cả mét. Khánh Hưng đứng lên kéo Bảo Khanh lại gần, giọng mềm mỏng:

- Không thích hả?

Cô ngoảnh đi:

- Em không biết.

Khánh Hưng không buông tha, anh cố nhìn vào mặt cô:

- Tại sao lại không biết? Em chỉ được trả lời một là thích, hai là không thôi. Để anh còn biết đường mà tính nữa.

Bảo Khanh lắc đầu, nhưng cô cười rạng rỡ:

- Em không biết gì cả, anh hỏi ba đi. Chủ nhật này, ba bảo em mời anh đến nhà chơi đó.

Khánh Hưng nghiêm lại:

- Em nói gì với ba rồi?

Bảo Khanh nghênh mặt:

- Em không biết. Chắc ba hỏi anh về công việc thôi.

Khánh Hưng nghiêng đầu:

- Định nói dối anh phải không? Nhìn mặt em, anh nghi lắm.

Bảo Khanh mỉm cười:

- Anh trong sạch thì làm gì phải sợ chứ.

Khánh Hưng đôi giọng đùa cợt:

- Em yêu, làm ơn chỉ cho anh cách nói chuyện với ba thế nào để ba tặng cho anh viên ngọc quý này đi!

Bảo Khanh không nhịn được cười nữa, cô néo mũi anh:

- Em cũng không biết luôn, anh muốn nói sao thì nói.

Khánh Hưng choàng tay qua vai cô thở dài:

- Anh lo quá, trả lời không xong với ba là mất vợ như chơi.

Bảo Khanh cười to, cô vùng ra:

- Cho đáng cái tội của anh đi. Người gì đâu mà thấy ghét.

Khánh Hưng cười ôm vai cô ra cửa:

- Nhưng có người lại yêu cái ghét đó mới chết anh chứ.

Bảo Khanh néo vào hông anh một cái khiến anh phải kêu lên:

- Đi với em nguy hiểm quá, hết cần rồi néo. Em nhiều trò này quá hả?

Bảo Khanh ngênh mặt:

- Để em xem anh trả lời với ba thế nào đây. Đâu phải lúc nào anh cũng tự tin hết đâu. Cũng có lúc Khánh Hưng phải bối rồi chứ.

Vừa đến cửa, nghe Bảo Khanh nói vậy, Khánh Hưng giữ tay cô lại:

- Vậy thì em phải bối rồi cho anh xem trước đã.

- Còn lâu đi.

Bảo Khanh biết Khánh Hưng định làm gì, cô đưa tay mở cửa nhưng Khánh Hưng đã nhanh hơn, anh bấm khóa bên trong lại.

- Định chạy hả? Đâu có dễ vậy!

- Anh thật là quá đáng.

- Cũng được.

- Xí! Thấy ghét!

- Ông bà ta có câu “Dạy con từ thuở còn thơ. Dạy vợ từ thuở ban sơ mới về.” Anh phải áp dụng câu này ngay mới được.

Bảo Khanh đỏ mặt.

- Anh cố tình hiểu sai ý của người ta. Vợ của anh hỏi nào?

- Nhưng trước sau gì cũng là vợ của anh. Không còn lâu nữa đâu.

- Cái gì anh cũng nói được hết. Cho em ra ngoài.

Khánh Hưng giữ gương mặt cô lại:

- Được thôi, nếu em chịu làm giúp anh một việc.

- Việc gì?

Anh mỉm cười không vội vã:

- Chỉ cần em gặp ba và nói rằng: “Con muốn lấy người này làm chồng, ba đồng ý giúp con, con cảm ơn ba lắm...”

Chỉ nghe đến đó, Bảo Khanh liền đánh cả hai tay vào người Khánh Hưng một lúc:

- Anh thôi đi, em không giỡn đâu.

Khánh Hưng bật cười, anh cúi sát xuống mặt Bảo Khanh.

- Ha ha... Để anh ngắm em một chút coi, làm gì mà mặt đỏ lên hết vậy.

Bảo Khanh bặm môi nhìn anh giận dữ. Đôi mắt cô lại ướm át. Khánh Hưng thôi cười cợt nữa. Anh dịu dàng:

- Anh chỉ đùa một tí thôi mà. Đừng giận nhé!

Bảo Khanh ngược lên. Cô nghe mình yêu anh biết bao. Khánh Hưng cúi xuống hôn nhẹ lên bờ môi nàng nụ kia. Bảo Khanh bẽn lễn giấu mặt:

- Anh sẽ nói với ba nhé. Chịu không?

- Dạ.

Khánh Hưng mỉm cười, anh lại cúi xuống tìm môi cô lần nữa.

“Không có anh bầu trời như không có nắng

Không có anh muôn đời mây sẽ ngừng trôi

Không có anh gió buồn nên ngừng thổi

Trên trời chim như không muốn bay

Và đêm thu sao đầy...”

Trong cô vang lên bài hát thật ngọt ngào. Không có anh, cô sẽ không còn là mình, không có anh cô thấy mình trở nên vô nghĩa. Khánh Hưng, anh là tất cả đối với em.

HẾT